Sulla pohkstawid

need, kélle al ükS täp seisab; nenda kui ą ę ǫ ų, ja näitab se tippikene, et sélle pohkstawiga, kélle al tedda nähtakse, üks i kokko on sullanud. Sönnad näitwad sedda selgeste

arm Jummalast — ąrm hobist.
tal lamba poeg — tąl kus hobbost pean
wars märra — wąrs lua tagga
palka saab orri — pąlka tuaks metsast
wil lamba seljas — wįl innimese külges
kool tulleb suust — koǫl kus lapsed öppiwad.

Röhhutud pohkstawid

need, kélle peäl se kriipsokene (′) nähha, mis sedda näitab, et heäl sélle pohkstawi peäle kännab, ja ötse temma peäle röhhub, kélle ülle tedda nähtakse seiswad. Sönnad, mis seie panneme, andwad tähhendust, nenda kui:

kallale lähheb kallamees—kállale tulleb karru
kanna pessas on munna —kánna tagga kännus
murre on süddames —múrre keles
warras wöttab —wárras torgib
wannutan watlad —wánnutan innimest.

Õ, õ.

Sesinnane pohkstaw pudus tännini makele awitsas, mis ömmetige häddast tarwis lähheb, kui selgeste kirjutada, ja öiete luggeda. Temma heält ehk helli kuled, kui kegi hobbost ajab ja õ hüab. Sönnad andwad selgust; nenda kui:

kǫrt keeb paddas — kört künnan wäljal
töe hinda maksetakse — töe tundmist ännab Jummal
õe pimmedust kardan — õe surma nuttan
roigast pannen aida — röigast söön.

TÃ fÂ¤ieline ABD-Ramat, 1823, lk. 33